

Sapnas sapne

Tart sudie – abiem graudu.
Bet lyg nežinojai tu,
Kad sapnuodamas svaigstu
Mūsų meile – juk mane
Suradai ir tu sapne,
O ar dieną žus viltis,
Ar palaidos ją naktis,
Ar nužudėm skirdamies –
Tai nekeičia juk esmės:
Sapnas viskas, ką matai –
Mes tik sapno atšvaitai.

Aidi gaudesys gūdus –
Jūra daužos į krantus
Žudančia bangų galia;
Na o smėlis srovele,
Nors bandau sugniaužt pirštus, –
Sprūsta, nors ir neslidus,
Į negrižtančius srautus.
Viešpatie! Nejau išties

Mūs būtis – kaip tos smilties?
Viską pasiglemš banga
Ir viskam bus pabaiga?
Ar iš tikro, ką matai –
Vien tik sapno atšvaitai?

Pasakų šalis

Giria ar debesis? –
Ne, neatskirs akis,
Nes tai, ką regit jūs,
Tuoį ašaros užplūs.
O tų mėnulių kiek!
Ten jaunas, ten, žiūrėk,
Jau pilnatis užtvinus
Vidunakčio skliautus –
Sunku net ir Aušrinę
Ižvelgt per jos ūkus;
O virš uolos didžiulės,
Visai prie debesų –
Mėnulių tų Mėnulis,
Skaidriausias iš visų,
Virpėdamas prisėlino
(Gal bijo, kad pavėlino,
Gal skelbia šįkart jis,
Jog įpusi naktis?)
Ir klostėm žydro ūko
Tarpukalnę užpluko,
Nuspindo per medžius,

Užliedamas sodžius,
Miglotus upių vingius
Ir liūnus paslaptungus
Su telkšančiais klanais;
Net sielas su sparnais!
Ir paskleidė virš slėnio
Sapnų kerus tas mėnuo.
Bet dingsta jų galybė,
Kai ima brėkšt rytai –
Lyg albatrosas kybo,
Lyg gelsvas debesis
Kerų tų atšvaitai,
Klaidindami akis.
Dabar jau to didžiulio
Vidunakčio Mėnulio
Kitokia paskirtis –
Lyg ir ištirpsta jis,
Kai skliautas nuskaidrėja,
Bet jo monados skrieja
Ir žemiškas sferas
Pasiekia, į kurias
Virpėdamos įžydi
Plaštakės, nes tam skrydy
Ir tampa jų sparnai
Spalvingi kaip sapnai.

Vienišas

Einu į prieblandą rudens,
Daug kam keistokas nuo mažens:
Draugų turėdavau, tačiau
Jaučiaus vienišius, nes mačiau
Ne jų akim, ne jų ūpu
Svaigau, nes gundantis tabu –
Paslaptingumas, nežinia –
Jau vaiką pavergė mane.
Ir aš priglusdavau prie tos
Versmės, vaizduotėj aptiktos –
Šaltinio, gundančiai svaigaus –
Iš pragaro ir iš dangaus.
Ir viskas paslaptim man tapo:
Ji tryško net iš klevo lapo,
Spalvingai padegto rudens;
Iš švendruos atspindy vandens
Save sapnuojančių lelijų,
Iš blyksnių žaibo kalavijų;

Nors ypač, būdavo, baisies
Giedroj nelaukto debesies –
Taip panašaus į veidą vyro,
Bet demono! O gal vampyro?..